

Kisten, lille og tætbygget, med en blød Kunstnerhat paa Hovedet, mørkskægget og bleg. Sin lamme Fod støttede han under Gangen med en Stok. Af Glæde over Gensynet var Ungdommen ikke langt fra at raabe Hurra.

Inde i Kirken talte først Stedets Præst, den gamle Provst Faaborg, og siden Svigersønnen, der bagefter ogsaa forrettede Jordpaakastelsen. Det blev for begges Vedkommende kun til en højtidelig Procession af de almindeligste Talemaader. Men pludselig kom der Bevægelse i Forsamlingen. Tyge Enslev traadte op paa Grusdyngen bagved Graven for at tale.

Der eksisterede endnu dengang et Reglement for danske Kirkegaarde, der forbød uordinerede Personer at tage Ordet ved en Grav. Tyge Enslev var juridisk Kandidat og maatte altsaa vide, at han begik en Lovovertædelse. Baade Provsten og Borgmesteren saae sig fortørnede om efter Sognefogden.

Men endnu mere harmedes Tyges Søsken, fordi han optraadte paa deres Vegne uden Bemyndigelse. Forholdet imellem dem var i Forvejen ikke det bedste.

Han havde blottet Hovedet. Foraarssolen lyste paa hans svære, sortgraa Manke, og Blæsten kastede Forhaaret ned over Panden, der var kløvet af to dybe Furer over Næseroden. „Danmarks første Taler“, som en Avis nylig havde kaldt ham, var ikke mere end nogle og tredive Aar men bar allerede Alderens Mærker. Der var i denne Mands Sind kastet en sydende Brand, som holdt hans Nerver i altid bristefærdig Spænding.

Han gjorde ved denne Lejlighed ikke nogen Brug af